

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **E. p. s.**, zastoupeném Mgr. Jiřím Nezhybou, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení L. P. D. C. R., s. r. o., zastoupené JUDr. Antonínem Mokrým, advokátem se sídlem v Praze 1, U Prašné brány 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2005, č. j. 11 Ca 126/2004 – 65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Městského soudu v Praze dne 9. června 2005 se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku tamního soudu, kterým bylo rozhodnutí žalovaného č. j. 6594/OIP/03 ze dne 12. 3. 2004 zrušeno, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení; žalovanému byla dále uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2000 Kč. Předmětným rozhodnutím žalovaný vyslovil, že rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, č. j. OŽPZ-2373/2885/03-Chr, ze dne 24. září 2003 se mění v rozepsaném rozsahu, dále se ruší vyjmenované části, zpřesňuje se, popř. doplňuje, vše uvedeno na stranách č. 1 - 3 tohoto rozhodnutí; v ostatních částech zůstává výrok napadeného rozhodnutí beze změn. Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrhu na přiznání

odkladného účinku Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 5 As 49/2005 - 107 ze dne 29. listopadu 2005 nevyhověl.

Stěžovatel uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem.

Stěžovatel zejména uvádí, že závěr soudu týkající se porušení procesních práv žalobce spočívající v tom, že správní orgán přistoupil k nařízení ústního jednání před uplynutím třicetidenní lhůty stanovené v ustanovení § 11 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o integrované prevenci“) postrádá oporu jak v citovaném zákoně, tak v zákoně č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Stěžovatel je přesvědčen, že předmětná lhůta je výlučně určena pro účely zveřejnění žádosti o povolení a nelze ji vykládat jako lhůtu určenou účastníkům k přípravě na ústní projednávání žádosti. Úkony spočívající zejména v postoupení žádosti o vydání integrovaného povolení, jejím zveřejnění, vyjádření, účasti odborně způsobilé osoby a ústním projednání žádosti jsou v zákoně o integrované prevenci upraveny v ustanoveních § 8 až § 12. Ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 cit. zákona zašle osoba odborně způsobilá vyjádření k žádosti o vydání integrovaného povolení, jakož i vyjádření k stanoviskům příslušných správních orgánů ve lhůtě 75-ti dnů poté, kdy žádost obdržela. Stěžovatel zdůrazňuje, že zákon o integrované prevenci nemá žádné ustanovení, které by výslovně vázalo termín konání ústního projednání žádosti o vydání integrovaného povolení na dobu po uplynutí 30-ti denní lhůty určené ustanovením § 11 odst. 4 cit. zákona. Lhůta určená ustanovením § 12 zákona o integrované prevenci není vázána na lhůtu určenou ustanovením § 11 odst. 4 cit. zákona. Skutečnost, že správní orgán nařídil jednání před uplynutím předmětné lhůty, nemá dle stěžovatele zásadní vliv na možnosti žalobce jako účastníka řízení vyjadřovat se k podkladům pro rozhodnutí, vyjádření odborně způsobilé osoby nevyjímaje, jelikož uskutečněním ústního projednání řízení nekončí a účastníci se i po tomto projednání mohou vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce tohoto práva zjevně využil, když dne 1. 9. 2003, tedy prokazatelně po konání ústního jednání, zaslal správnímu orgánu doplnění svého vyjádření. Svůj právní závěr stěžovatel opřel také o ustanovení § 13 zákona o integrované prevenci, které stanoví 45-ti denní lhůtu pro rozhodnutí správního orgánu o žádosti provozovatele zařízení. S ohledem na skutečnost, že tato lhůta počíná běžet ode dne obdržení vyjádření odborně způsobilé osoby měl by správní orgán při respektování právního závěru soudu pouze 15-ti denní lhůtu na rozhodnutí ve věci, a byl by nucen tuto lhůtu v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení prodlužovat postupem dle § 13 odst. 1 cit. zákona.

Stěžovatel dále napadá závěr soudu týkající se časového omezení platnosti části integrovaného povolení v oblasti nakládání s vodami. Za emisní limity, o kterých citovaný zákon hovoří, nelze dle stěžovatele považovat dobu, na kterou bylo povolení s nakládáním s odpadními vodami uděleno, a závěr soudu, že žalovaný měl předmětné povolení omezit způsobem stanoveným zákonem o vodách, je v tomto důsledku nesprávný. Dle stěžovatele by časové omezení odporovalo koncepci a smyslu integrované prevence, neboť integrované povolení by prakticky přestalo být integrovaným povolením, a bylo by roztříštěno do samostatných částí podle té které složky životního prostředí. Jako takové je integrované povolení časově neomezené a jeho aktualizace je prováděna pomocí pravidelných ad hoc kontrol. Integrované povolení má za cíl zhodnotit dopady na životní prostředí jako celek a napomoci dosažení vysoké úrovně životního prostředí, čehož dosahuje tím, že stojí nad složkovou ochranou.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na svou argumentaci, kterou podrobně rozvedl v žalobě a v replice k vyjádření žalovaného. Konstatuje, že ústní jednání bylo nařízeno neplatně, neboť k jeho nařízení správní orgán přistoupil, aniž by měl k dispozici kompletní vyjádření odborně způsobilé osoby. Žalobce měl pro přípravu na ústní jednání pouze 5 pracovních dnů. S ohledem na skutečnost, že vyjádření odborně způsobilé osoby se účastníkům řízení nedoručuje, je nutné lhůtu stanovenou v ustanovení § 11 odst. 4 zákona o integrované prevenci považovat za lhůtu, během níž mají účastníci možnost seznamovat se s obsahem vyjádření odborně způsobilé osoby a připravit se na ústní jednání. Žalobce odkazuje na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/35/EC o účasti veřejnosti, kterou se mění také Směrnice 96/61/EC o integrované prevenci a omezování znečištění, ze kterých vyplývá povinnost zpřístupnit veřejnosti po přiměřenou dobu žádosti o povolení nových zařízení, tak aby se k nim veřejnost mohla vyjádřit, ještě před tím, než správní orgán dospěje k rozhodnutí. K otázce přiměřenosti lhůty žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 143/2001 – 165, ve kterém NSS konstatoval, že stanovení osmidenní lhůty pro vyjádření není sice samo o sobě porušením procesních předpisů, avšak na přiměřenost či nepřiměřenost uvedené lhůty je nutné usuzovat zejména z rozsahu materiálu, k němuž se má účastník řízení vyjadřovat, z jeho složitosti, z odborné úrovně, z důsledků, které z něj pro účastníka řízení či pro společnost vyplývají, jakož i z celkové doby trvání řízení. Ve věci časového omezení platnosti části integrovaného povolení v oblasti nakládání s vodami odkázal žalobce na ustanovení § 13 odst. 6 zákona o integrované prevenci, které požaduje zahrnutí podmínek, postupů a opatření, které by jinak byly stanoveny na základě zvláštních právních předpisů, tedy i podle zákona o vodách. Za takovou podmínku lze zcela jistě považovat i časové omezení doby platnosti povolení k nakládání s vodami podle § 9 zákona o vodách. Žalovaný se tak nemůže v tomto smyslu dovolávat speciality zákona o integrované prevenci, neboť jeho účelem je sice integrovat jednotlivá povolení podle tzv. složkových předpisů na ochranu životního prostředí do jednoho řízení, avšak za účelem vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení, společnost L. P. D. C. R., s. r. o. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“), podala dne 10. června 2006 do výše uvedeného rozhodnutí Městského soudu v Praze kasační stížnost. V kasační stížnosti se připojila k důvodům i argumentům žalovaného. Usnesením sp. zn. 5 As 50/2005 ze dne 24. října 2006 byla tato kasační stížnost pro opožděnost Nejvyšším správním soudem odmítnuta.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu především zjistil, že dne 31. 3. 2003 podala osoba zúčastněná na řízení ke Krajskému úřadu Olomouckého kraje žádost o vydání integrovaného povolení pro zařízení „Technologický pracovní soubor pro nanášení organického povlaku na části televizní obrazovky – S.“ podle přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci. Tímto dnem bylo zahájeno správní řízení ve věci předmětného povolení. Dne 23. 6. 2003 vstoupil do řízení žalobce s žádostí o zaslání kopie žádosti o integrované povolení pro účely svého vyjádření. Dne 11. 8. 2003 podala své vyjádření k žádosti o integrované povolení osoba odborně způsobilá – Č. e. ú. – A. i. p. (dále jen „A. i. p.“), které bylo dne 19. 8. 2003 zveřejněno po dobu 30-ti dnů na úřední desce

Krajského úřadu Olomouckého kraje a na portálu veřejné správy. Dne 12. 8. 2003 bylo oznámením dle ustanovení § 12 zákona o integrované prevenci nařízeno ústní projednání žádosti [roz. č. j. OŽPZ-7398/03 Chr] na den 27. 8. 2003. V rámci předmětného projednání byly zaznamenány doplňující připomínky, a na základě tohoto projednání bylo následně vydáno integrované povolení č. j. OŽPZ-2373/2885/03 Chr. ze dne 24. 9. 2003.

Dne 14. 10. 2003 podal žalobce odvolání, v němž namítal procesní pochybení správního orgánu, spočívající v nezveřejnění informací týkajícího se povolovacího řízení na portálu veřejné správy, neplatnost nařízeného ústního jednání a nevypořádání se všemi odvolacími námitkami. Dále žalobce namítal věcné námitky, týkající se závazných podmínek provozu zařízení, ovzduší, vody, odpadů a systému environmentálního managementu.

V odvolacím řízení žalovaný změnil napadené rozhodnutí a to v části Závazné podmínky provozu zařízení (kapitoly 1-Ovzduší, 3-Odpady, 4-Voda), v části Souhrnné podmínky a v Nadpisu, a dále vyslovil, že v ostatních částech zůstává výrok napadeného rozhodnutí beze změn. Žalobce se žalobou ze dne 18. 5. 2004 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, a to jak z důvodu procesních vad, tak věcných námitek.

Městský soud napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného, když po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná, a to ve věci namítaného porušení procesních práv žalobce, a ve věci absence časového omezení platnosti části integrovaného povolení v oblasti nakládání s vodami. V souladu s ustanovením § 11 zákona o integrované prevenci, zajišťuje-li odborné vyjádření k žádosti jiná odborně způsobilá osoba než agentura, je úřad povinen smluvně zabezpečit, aby tato odborně způsobilá osoba postupovala obdobným způsobem a ve lhůtách podle odstavců 2 a 3. Agentura je povinna vypracovat návrh vyjádření k celému obsahu žádosti a k vyjádřením příslušných správních úřadů a účastníků řízení. Dále při vypracování návrhu vyjádření agentura přihlédne k vyjádření veřejnosti a dotčeného státního orgánu, pokud je od úřadu obdržela. O vypracovaném návrhu vyjádření je agentura povinna neprodleně provozovatele zařízení uvědomit a tento návrh vyjádření s ním projednat, projeví-li provozovatel zařízení o to zájem do 5-ti dnů ode dne uvědomění, a podle výsledku tohoto projednání vypracovat své vyjádření. Agentura své vyjádření vypracované podle odstavce 2 zašle úřadu v elektronické i v listinné podobě do 75-ti dnů ode dne, kdy žádost obdržela. Úřad vyjádření odborně způsobilé osoby neprodleně po jeho obdržení zveřejní po dobu 30-ti dnů na své úřední desce a na portálu veřejné správy. Úřad do 5-ti dnů ode dne obdržení vyjádření odborně způsobilé osoby nařídí k projednání žádosti ústní jednání. V souladu s ustanovením § 12 zákona o integrované prevenci úřad do 5-ti dnů po obdržení odborného vyjádření přizve k ústnímu jednání kromě účastníků řízení též odborně způsobilou osobu a příslušné správní úřady. Jestliže z obsahu spisu vyplývá, že k nařízení ústního jednání ve věci přistoupil správní orgán před uplynutím 30-ti denní lhůty stanovené v § 11 zákona o integrované prevenci, jejímž účelem je prezentace odborného vyjádření na portálu veřejné správy, zkrátí žalobce na jeho právu, neboť uvedeným postupem fakticky zkrátí lhůtu určenou k prostudování odborného vyjádření. Městský soud přisvědčil také námitce žalobce týkající se časového omezení platnosti části integrovaného povolení v oblasti nakládání s vodami. Součástí odůvodnění integrovaného povolení je dle ustanovení § 14 odst. 5 a 6 zákona o integrované prevenci mimo jiné také vypořádání připomínek k žádosti obsažených ve vyjádřeních podaných podle § 8 až § 11 cit. zákona, a to v plném rozsahu. Úřad je povinen do integrovaného povolení zahrnout podmínky uvedené ve stanovisku příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví, které se dotýkají zájmů chráněných podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Úřad je povinen zahrnout do integrovaného povolení požadavky k ochraně životního prostředí uvedené

ve stanovisku k posouzení vlivů na životní prostředí podle zvláštního právního předpisu, pokud jsou v něm uvedené, nebo v integrovaném povolení uvede důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen zčásti. Závazné podmínky provozu uložené úřadem podle odstavce 4 musí vždy zahrnovat podmínky, postupy a opatření, které by jinak byly stanoveny na základě zvláštních právních předpisů, podle kterých by byla vydána rozhodnutí, stanoviska, vyjádření a souhlasy, které se nahrazují integrovaným povolením. Dle názoru městského soudu měl žalovaný respektovat ustanovení § 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „zákon o vodách“), které výslovně uvádí, že povolení k vypouštění odpadních vod nemůže být vydáno na dobu delší než 10 let a v případě vypouštění nebezpečných či zvláště nebezpečných látek na dobu delší než 4 roky, a měl v tomto smyslu omezit integrované povolení v části, týkající se emisních limitů při vypouštění odpadních vod.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti v rámci uplatněného důvodů [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatelem výslovně uplatněné důvody namítají nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Zákon o integrované prevenci je transpozičním právním předpisem, který zcela nově řeší přístup k ochraně životního prostředí, a to v souladu se směrnicí Rady 96/61/ES ze dne 24. září 1996 o integrované prevenci a omezování znečištění. Smyslem zákona o integrované prevenci je prosazovat integrovaný přístup v ochraně životního prostředí a tím dosáhnout vysokého stupně ochrany životního prostředí jako celku. Mezi základní principy, na kterých integrovaná prevence stojí, patří zejména posouzení dopadů činnosti ve všech oblastech životního prostředí, aplikace nejlepších dostupných technik a široká účast veřejnosti na celém procesu. Mimo výše uvedené lze konstatovat, že samotný zákon o integrované prevenci vychází z obecného požadavku na otevřenost řízení v oblasti ochrany životního prostředí a zveřejňování všech relevantních informací, čímž je současně posilována účast veřejnosti na těchto procesech, jakož i její přístup ke spravedlnosti.

K naplnění výše uvedených principů slouží mimo jiné také institut připomínkového řízení a ústního projednávání žádosti o integrované povolení, jehož účelem je zabezpečit faktický výkon práv, která zákon účastníkům řízení přiznává a to zejména práva vyjádřit se k předmětné žádosti, jakož i ke všem podkladům s touto žádostí souvisejících. Má-li vést řízení o žádosti o integrované povolení k zodpovědnému přístupu účastníků řízení k posuzování žádosti, musí jim být pro výkon jejich zákonných práv poskytnut správním orgánem dostatečný prostor. Nejvyšší správní soud proto nemohl přisvědčit stěžovatelově námitce, že nařízení ústního jednání ve lhůtě 8 dnů od zveřejnění odborného vyjádření příslušné agentury bylo po právu. K stěžovatelově námitce, že zákon o integrované prevenci nemá žádné ustanovení, které by výslovně vázalo termín konání ústního projednání žádosti o vydání integrovaného povolení na dobu po uplynutí 30-ti denní lhůty určené ustanovením § 11 odst. 4 tohoto zákona Nejvyšší správní soud uvádí, že účelem 30-ti denní lhůty, po kterou musí být odborné vyjádření zveřejněno na portálu veřejné správy, je nepochybně nejen seznámit veřejnost s tímto často vysoce odborným materiálem, ale současně také

poskytnout všem dotčeným subjektům dostatečný prostor pro prostudování této materie. Ze stěžovatelem namítaného ustanovení § 12 zákona o integrované prevenci nelze nikterak dovodit, že by zájem na rychlém a hospodárném postupu ve správním řízení měl stát nad zákonem garantovaným právem účastníků vyjadřovat se ke všem podkladům rozhodnutí. Předmětné ustanovení dle názoru Nejvyššího správního soudu pouze v zájmu uvedeného principu stanoví 5-ti denní lhůtu pro nařízení ústního jednání, konkrétní datum ústního jednání však musí správní orgán stanovit tak, aby všechny dotčené osoby mohly zákonem stanoveným způsobem uplatnit svá práva.

Jakkoliv uskutečněním ústního projednání řízení nekončí a účastníci se i po tomto projednání mohou vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, lze v posuzovaném případě stanovení osmidenní lhůty (resp. lhůty 5-ti pracovních dnů) považovat za postup, kterým správní orgán zkrátil žalobce na jeho procesním právu, neboť mu tímto postupem byla fakticky zkrácena lhůta na prostudování podkladů k rozhodnutí a současně na kvalifikovanou přípravu případných námitek. S ohledem na skutečnost, že se v daném případě jednalo o rozsáhlý materiál vysoké odborné úrovně s významnými dopady na životní prostředí, lze učinit závěr, že lhůta stanovená správním orgánem v podstatě neumožňovala skutečný výkon výše uvedeného zákonem garantovaného práva. Ostatně ke stejnému právnímu závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v žalobcem citovaném judikátu č. j. 6 A 143/2001 – 165. Mimo výše uvedené je nutné připomenout, že jakkoliv správní orgán k žádosti žalobce připustil následné doplnění jeho vyjádření, stanovil pro předmětné doplnění lhůtu třídní. Žalobce tak ve skutečnosti měl na místo 30-ti denní lhůty pro seznámení se s odborným stanoviskem příslušné agentury a jeho kvalifikovaným posouzením pouze lhůtu 11 dnů.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani stěžovatelově námitce, týkající se časového omezení platnosti části integrovaného povolení v oblasti nakládání s vodami. Dle stěžovatele by časové omezení integrovaného povolení odporovalo koncepci a smyslu integrované prevence, neboť integrované povolení by prakticky přestalo být integrovaným povolením a bylo by roztrženo do samostatných částí podle té které složky životního prostředí.

Podle ustanovení § 1 zákona o integrované prevenci je účelem zákona, v souladu s právem Evropských společenství, dosáhnout vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku, zabezpečit integrovaný výkon veřejné správy při povolování provozu zařízení, a zřídit a provozovat integrovaný registr znečišťování životního prostředí.

Podle ustanovení § 2 písm. h) cit. zákona se integrovaným povolením rozumí rozhodnutí, kterým se stanoví podmínky k provozu zařízení, včetně provozu činností přímo spojených s provozem zařízení v místě a které se vydává namísto rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů vydávaných podle zvláštních právních předpisů v oblasti ochrany životního prostředí, ochrany veřejného zdraví a v oblasti zemědělství, pokud to tyto předpisy umožňují.

Se stěžovatelovým tvrzením, že integrované povolení má za cíl zhodnotit dopady na životní prostředí jako celek a napomoci dosažení vysoké úrovně životního prostředí Nejvyšší správní soud souhlasí, domnívá se však, že účelem integrovaného povolení je jednotlivá povolení vydávaná podle tzv. složkových předpisů na ochranu životního prostředí integrovat, nikoli tyto předpisy obcházet.

Integrované povolení musí v souladu s ustanovením § 13 zákona o integrované prevenci obsahovat kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem mimo jiné také tzv. závazné podmínky provozu. Jedná se o specifické podmínky provozu zařízení a s ním přímo spojených činností, a o postupy a opatření zabezpečující plnění těchto podmínek. Podle ustanovení § 13 odstavce 6 cit. zákona musí závazné podmínky provozu uložené úřadem vždy zahrnovat podmínky, postupy a opatření, které by jinak byly stanoveny na základě zvláštních právních předpisů.

Zvláštním právním předpisem, který upravuje ochranu povrchových a podzemních vod, je zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o vodách“). Podle ustanovení § 8 zákona o vodách je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami. Podstatnou náležitostí povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami je tedy stanovení lhůty, na kterou se povolení vydává s tím, že povolení k vypouštění odpadních vod nemůže být vydáno na dobu delší než 10 let (u nebezpečných látek podle přílohy č. 1 na dobu delší než 4 roky).

Návrh výše uvedeného zákona byl připraven v období, kdy se Česká republika připravovala na vstup do Evropské unie, a kdy současně Evropská unie připravovala úpravu politiky životního prostředí v oblasti kvality vod změnou přístupu od poměrně úzce vymezené působnosti přijatých směrnic ke komplexně pojaté ochraně povrchových a podzemních vod a systematickému zlepšování jejich stavu. Oblast ochrany vod patří k nejkompexněji pojatým a nejvíce rozpracovaným oblastem evropské environmentální legislativy. Tvoří ji dnes více než osmdesát právních předpisů, z nichž přes padesát je relevantních pro Českou republiku. Omezení povolení k vypouštění odpadních vod na dobu 10 let je v souladu s právní úpravou používanou v zemích Evropského společenství, neboť společným rysem všech relevantních směrnic je, že vypouštění znečištěné a nebezpečných látek je obligatorně vázáno na časově omezená povolení.

S ohledem na výše uvedené není možné přisvědčit názoru stěžovatele, že integrované povolení časové omezení nemusí respektovat, neboť stojí nad samotnými složkovými předpisy, upravujícími jednotlivé oblasti životního prostředí. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je smyslem integrace nejen jednotlivá povolení vydávaná podle složkových předpisů integrovat do jednoho řízení, ale současně nastavit povinnosti provozovatele posuzovaných zařízení ve vztahu k ochraně životního prostředí takovým způsobem, aby bylo dosaženo integrované prevence a omezování znečištění všech složek životního prostředí, prevenci ochrany povrchových a podzemních vod nevyjímaje.

Ze všech výše uvedených důvodů lze uzavřít, že Městský soud v Praze nepochybil, pokud shledal námitku žalobce týkající se té části integrovaného povolení, v níž bylo společnosti L. P. D. C. R. s. r. o. povoleno vypouštění předčištěných průmyslových odpadních vod do vodního toku B. bez uvedení časového omezení, důvodnou.

Nejvyšší správní soud proto stížnostní důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. neshledal naplněnými. V řízení před soudem totiž nebylo zjištěno nesprávné posouzení právní otázky městským soudem. Relevantní právní otázky byly naopak dle názoru Nejvyššího správního soudu posouzeny zcela v souladu se zákonem.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalobce, který byl ve věci úspěšný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu